

بسمه تعالی

سخن سردبیر

اکنون که شماره مربوط به نیم سال دوم ۱۴۰۲ مجله علوم ترویج و آموزش کشاورزی ایران به خوانندگان محترم و پژوهشگران و دانشجویان عزیز تقدیم می‌گردد، ضمن قدردانی از کلیه دست‌اندرکاران این شماره، فرصت مغتنمی مهیا گردید تا نظر خوانندگان را به موضوع مهمی جلب نمایم. با توجه به مسئولیت‌های اجرایی که در وزارت عتف در حوزه تخصصی رشته به اینجانب محول گردیده، معتقدم که نظام آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی کشور، در حال حاضر با چالش‌های جدی روبه‌رو است. یکی از افتخارات انجمن علمی ترویج و آموزش کشاورزی ایران این است که متخصصان و اساتید رشته‌های علمی و تخصصی آموزش کشاورزی در سطوح مختلف آموزشی از ابتدایی تا عالی، عضو این انجمن بوده و این عزیزان با اشراف و تسلط کامل به جنبه‌های مختلف نظام‌های آموزش کشاورزی در ایران و سایر کشورها، قادرند که ضمن آسیب‌شناسی وضعیت موجود این نظام در کشور، بهترین و علمی‌ترین راهکارها و گزینه‌ها را به منظور بهبود و ارتقاء نظام آموزش کشاورزی و منابع طبیعی در سطح مراکز آموزش عالی کشاورزی اعم از دانشگاه‌ها، دانشکده‌ها و آموزشکده‌ها ارائه نمایند. سؤال این است که در برنامه‌ریزی و تصمیم‌سازی در نظام آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی کشور، تا چه میزان از نقطه‌نظرات و تجارب ارزنده علمی این سرآمدان متخصص، بهره گرفته می‌شود؟ آیا وقت آن نرسیده که موضوع دانش‌بنیان شدن کشاورزی از اشعار به شعور تبدیل شده و برای هرگونه برنامه‌ریزی و تغییر در نظام آموزش عالی کشاورزی و منابع طبیعی کشور از این پتانسیل ارزشمند نهفته در انجمن علمی ترویج و آموزش کشاورزی کشور بهره جست؟ وزارت عتف به عنوان متولی نظام آموزش عالی کشور باید سرآمد تصمیم‌سازی و سیاست‌گذاری در حوزه مسئولیت خود بر مبنای علم و تخصص‌گرایی باشد و البته الگویی برای سایر وزارتخانه‌ها در زمینه دانش‌بنیان شدن سیاست‌گذاری‌ها و برنامه‌های کشور از سطح کلان تا خرد. وجود انجمن‌های علمی در رشته‌های مختلف، پتانسیل ارزشمندی در کشور است که قادرند در زمینه تخصصی خود، مشاوره و راهنمایی‌های علمی و ارزشمندی را به وزارت عتف ارائه نمایند. همچنین شاخه‌های تخصصی فرهنگستان علوم جمهوری اسلامی ایران با این هدف شکل گرفته‌اند تا بتوانند در سیاست‌های کلان در حوزه تخصصی خود، نقش آفرین و اثرگذار باشند. امید آنکه در آینده شاهد بهره‌گیری و توجه هرچه بیشتر از این منابع ارزشمند در برنامه‌ریزی‌ها و سیاست‌گذاری‌ها از سطوح کلان تا خرد در کشور باشیم، زیرا این‌ها ابزارهای لازم و در عین حال موجود، برای دستیابی به توسعه پایدار در کشور محسوب می‌گردند.

دکتر داریوش حیاتی

سردبیر